

Sējumu kopšana— mūsu kopējā lieta

Kolhozos «Draudzība», «Leņina karogs», «Ozols» no saules līdz rītam strādā traktori, iridnādami starprindas, pudurodami biešu laukus kvadrātos. No traktoristiem neatpaliek arī kolhoznieki. Katrs steig izravēt viņam iedalīto gabalu, dodot cukurbietēm tūlīt arī virsmēslojumā slāpekli. Šajās saimniecībās rūpīgi ievēro agrotehniskos noteikumus — cukurbiešu biežība laba, tās tīras no nezālēm. Daudzos laukos cukurbietēm jau izveidojies pirmais pastāvīgo lapu pāris.

Tomēr šāda kārtība nav vēl ieviesusies vienā otrā mūsu rajona saimniecībā, kur pieļauti rupji agrotehniski pārkāpumi. Tā kolhozā «Komunārs» cukurbietes noecēja ar novēlošanas, kad dīgšiem bija attīstījušās garākas par 1 centimetru saknītes. Ecējot ap 2 hektāru lielo biešu lauku, to tik stingri izretināja, ka nācās pārsēt. Pieredze, kas uzkrājusies mūsu labākajos kolhozos, māca, ka cukurbiešu ecēšana jāizdara ar tīklu ecēšanā laikā, kad tikko saknīte sākusi attīstīties, tas ir, 3.—5. dienā pēc sējas.

KATRS AGROTEHNIKAS PĀRKĀPUMS SEJUMU KOPSANĀ KOLHOZIEM UN PADOMJU SAIMNIECĪBĀM DRAUD AR LIELIEM ZAUDEJUMIEM. NO NENOECĒTIEM LAUKIEM IEVĀKS MAZĀKAS RAŽAS, BŪS MAZĀK IENĀKUMU NE TIKAI TĀDĒL, KA CUKURFABRIKA NEMĀKS LIGUMĀ PAREDZĒTAS SUMMAS, BET ĀRI LOPKOPIBAS BILANCĒ RADĪSIES KRIETNS ROBS.

Lūk, kolhoza «Vārpa» kultivatoriem nav aizsargdisku. Traktorists b. Matvejeva brigādē neviņi nobraucis rindstarpas. Liela daļa cukurbiešu apbērtā ar zemi un izgriezta. Lauki šeit izrādījušies izretināti, un ravētājiem nav iespējams atstāt vajadzīgo cukurbiešu dīgstu skaitu rindās. Ravētāji — talcinieki no Jēkabpils 1. vidusskolas atstāj bītes no 30—50 centimetru attālumos, jo brigadieris, kā arī skolotāji stingri neseko skolnieku darbam. Agrotehnika prasa, lai mūsu apstākļos, audzējot bītes rindās pie 60 centimetru rindstarpu attālumiem, tās atstātu vienu no otras 20 centimetru attālumos vai uz 1 hektāra 68.000 stādu. Izdarot biešu pudurošanu ar traktoru vai zirgu, kā to dara kolhozā «Draudzība» un citos, agri sētas bītes atstāj 45—50 centimetru attālumos. Ņemot vērā to, ka šīnī gadījumā biešu rindstarpas tiks iridnātas divos virzienos 3—4 reizes, te var iztikt ar mazāku biešu biežību, retās vietas nepieaugs nezālēm, sējumi būs tīri. Turpretī rindās sēto biešu starpas, kas lielākas par 20—30 centimetriem, āzags ar nezālēm, līdz ar ko būs traucēta biešu normāla attīstība.

Vēlīnais pavasaris izvirza zināmas prasības arī attiecībā uz agrotehniku. TĀ, VĒLĀJIEM CUKURBIEŠU SEJUMIEM NOTEIKTI ATSTĀJAMS LIELĀKS STĀDU SKAITS, BIETES TUR AUDZEJAMAS BIEŽĀK NEKĀ AGROS SEJUMOS. Tāpēc arī vēlos sējumos, pudurojot bītes 60x50 vai 60x45 kvadrātos, katrā atstājamās divas bītes 7—8 centimetru attālumā viena no otras. Jāpānāk, lai vēlinos sējums būtu uz katra hektāra ap 70 tūkstoš stādu.

Sakarā ar vēso laiku vājāk mēslotajos laukos bītes slikti aug, bet nezāles attīstās daudz ātrāk. Šādos gadījumos būtu vēlams 2—3 dienas pirms ravēšanas piedot slāpekli virsmēslojumā. SLĀPEKĻA VIRSMĒSLOJUMA GAIDA ĀRI TĀS BIETES, KURĀS SĀK ATTĪSTĪTIES MELNKĀJA. LAUKOS, KUROŠ, ATTĪSTĪTĀS BIEŠU MELNKĀJA VAI BIETES VĀRGAS, PIRMOREIZ RAVEJOT, NOTEIKTI TĀS JĀATSTĀJ NE PA VIENAI, BET 2—3 BIETES PUDURĪTI. ŠOS PUDURUS VĀRĒS IZRETINĀT, OTRREIZ RAVEJOT.

Vairākās saimniecībās tomēr nepadomā par sekām, kas var rasties, ja nezāles tīrumos ļaus vaļu. Šīnī ziņā visvairāk vainojami kolhozu «Uz priekšu», «Ausma», «Vīpe» vadītāji un lauksaimniecības speciālisti. Tikai ar neizdarību var izskaidrot faktu, ka kolhozā «Uz priekšu» pirmajā cukurbiešu rindstarpā apstrādē netiek izmantoti kultivatora KR-2,8 aizsargdiski. Aizsargdiski stāv dikā, bet cukurbietes apmet ar zemi. Diezgan paprāvās platībās augšā minētajos kolhozos tīrumi vēl tikai gaida ravētājus, bet citur šis darbs tikpat kā vairs nav iespējams — nezāles paspējušas gūt virsroku.

SEJUMU KOPSANA IR MŪSU KOPEJĀ LIETA. VISS TE ATKĀRĪGS NO ĀTRAS RĪCĪBAS. ĀRI SEFU PIENĀKUMS TAGAD NĀKT TALKĀ LAUKU ĻAUDĪM. ĀGRĀ PĀVĀSĀRI ATSKANEJĀ DAUDZI SOLIJUMI, LAIKS TOS IZPILDĪT.

Sabiedrības kontrole tagad jo sevišķi jāsaasina pret trūkumiem. Daudz varētu palīdzēt komjauniešu signālpasteņi, viņiem vajadzētu sadarboties ar agronomiem, vārst kolhoznieku un padomju saimniecību strādnieku uzmanību uz jebkuru agrotehnikas noteikumu ignorēšanas faktu.

Pašreiz vienā otrā laukā jau parādās spradži, biešu mušas lapu apakšpusē dēj savas oļiņas. Tūlīn pēc pirmo signālu saņemšanas jāorganizē biešu apputināšana ar heksahlorānu vai DDT dustu, dodot 20—25 kilogrami uz hektāra.

ŠĀ GADĀ SLIKTAJOS LAIKA APSTĀKĻOS, TIKAI STINGRI IEVĒROJOT AGROTEHNIKU, VĀRĒSIM IZAUDZĒT AUGSTAS CUKURBIEŠU UN KUKUROZAS RAŽAS.

J. KORNEVS,
kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās
ražošanas pārvaldes galvenais agronoms

Paveras jaunas iespējas

Tāpat kā visur laukos, arī kolhozos «Dzimtene» un Oškalna laukkopji, lopkopji un mehanizatoru sarunas šajās dienās skar Padomju Savienības Komunistiskās partijas Centrālās Komitejas un PSRS Ministru Padomes vēstuli padomju tautai. Kolhoznieki apzinās, ka lēmums par valsts iepirkuma cenu palielināšanu ir milzīgs slinulis lauksaimniecības produktu ražošanas apjoma palielināšanai.

Kolhoznieki paredz lielāko daļu papildus ienākumu, ko iegūs, patecoties paaugstinātām cenām, izlietot ražošanas paplašināšanai un pilnveidošanai. Āri kolhozos «Dzimtene» un Oškalna apspriests šis jautājums. Oškalnieši nolēmuši 35 procentus no papildus iegūtajiem līdzekļiem izlietot nedalāmā fonda papildināšanai. Par prāvām summām ierīkos meliorāciju, izvērsīs celtniecību, mehanizēs fermas. Pārējos līdzekļus sadalīs darba ražīguma kāpināšanas stimulēšanai papildmaksās.

Lauku ļaudis tagad apspriež savas iespējas gaļas un piena produktu ražošanas palielināšanā.

M. PETROVSKA,

partijas
Jēkabpils rajona komitejas
instruktore

Rajona dziesmu diena tiek pārcelta no
17. jūnija uz 1. jūliju.

Orgkomiteja

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJIETIES!

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAZOŠANAS PĀRVALDES ZONĀ

Nr. 13 (2708)
22. gads

Ceturtdien,
1962. gada 14. jūnijā

Maksā
2 kap.

TRIECIENBRIGĀDE

Cukura fabrikas krāvēju brigāde, ko vada Pēteris Stūrnieks, sistematiski darba normas izpilda par 140—150 procentiem. Pagājušā mēnesī vien viņi iekrāvuši vagonos 9000 tonnu cukura.

Attēlā: brigādes locekļi rezumē dienas veikumu. Otrais no labās brigadieris P. Stūrnieks.

D. ZELTIŅA foto

Lopkopji atbalsta

Ar lielu interesi rajona pirmindas slaucējas Vilmas Čakstenas aicinājumu ganību periodā maksimāli kāpināt piena izslaukumus uzņēma arī kolhoza «Padomju Armija» lopkopju kolektīvs. Lai sacensības ugunītiņa iedegtos jo spožāk, lopkopji ierosināja premēt slaucēju, kura ieguvusi vislielāko piena izslaukumu. Kolhoza valde šo priekšlikumu pieņēma un nolēma, ka labākā lopkope saņems 10 rubļu lie-

lu prēmiju. Nedaudz mazākas naudas prēmijas paredzētas arī otrās un trešās vietas ieguvējam. Par virsplānā iegūto pienu paredzēta papildmaksas.

Pašlaik kolhozā ik dienas vidēji izslauc pa 10 kg piena no govīm, taču lopkopju kolektīvs uzskata, ka vēl iespējams šo skaitli palielināt.

Mūsu korespondentu punkts
kolhozā «Padomju Armija»

Par to paldies neteiks...

Pēc raženajiem pērķona lietiem strauji aug nezāles. Lauceses kolhoza cukurbiešu sējumos daudzās vietās tās jau 2—3 reizes pārsniedz kultūraugus. Vēl nedaudz dienu, un cukurbiešu tīrumi pārvērtīsies par pļavu.

26 hektāri rūpniecībai un lopbarībai iesēts otrajā brigādē.

— Pagaidām esam izravējuši tikai sešus. Apmēram 1,5 hektāra dienā izravē talcinieces no topošā Daudzevas ciemata. Viņi ir vairāk nekā trīsdesmit. Ravētājam palīdz arī pieci Talsiņu septiņgadīgās skolas audzēkņi. Jā, arī 5—7 kolhoznieki piedalās ravēšanā, — tas ir viss, ko var pastāstīt brigadieris Paulis Liepiņš.

Pusotra, augstākais divi hektāri dienā — tas nozīmē, ka ravēšanu varēs pabeigt pēc dienām desmit. Pa šo laiku nezāles kultūraugus pilnīgi nomāks. Stāvoklis kritisks.

— Nav cilvēku, trūkst darba roku, — sūkstās agronome Skaidrīte Lūka.

Steidzīgi vajadzīgi ravētāji. Vai tos var atrast Lauceses kolhozā un Seces ciemā?

Jā, un pie tam lielā skaitā.

Kopīgi apskatījām kolhoza biedru sarakstu pirmajā brigādē. Izrādījās, ka šeit viegli var izveidot 10—15 un pat lielāku ravētāju grupu no arteļa biedriem, kam nav nekādu objektīvu iemeslu nepiedalīties darbā. Lūk, viņi — Nina Jestaņova, Alfreds Bērziņš, Vilma Blūma, Rūdolfs Krembergs un citi. Ne mazāk cilvēku var atrast otrajā brigādē. Un kur tad vēl tie, kas slēpjas aiz iedomātajiem «objektīvajiem» iemesliem!

Ne vāgu nav vēl izravējušas jaunās un spriganās kantora darbinieces. Seces pienotavas darbinieki nevar vien izgudrot, vai doties pašiem ravēt apsolīto hektāru vai noligt algādžus. Seces ciema izpildkomitejas priekšsēdētāja b. Konošonoka kautrējas stingrāku vārdu pateik mežniecības darbiniekiem un stacijas dzelzceļniekiem. Nav dzirdēts, ka pēdējie būtu atteikušies no cukura, bet, lūk, palīdzēt kolhozniekiem izaudzēt bagātu cukurbiešu ražu viņus lūgšus jādūdz.

Kolhoza valde ravētājiem labi maksā: 60—80 rubļus par hektāru. Ravētāja vidējā izpeļņa ir 3,5—4 rubļi dienā. Caklākie nopeļņa 5 rubļus un vairāk. Tātad pērķoņu, vārpatu un ušņu iznīcināšana ir arī izdevīga lieta.

Materiālās ieinteresētības princips šeit ir godā, bet, lūk, organizatorskais darbs pamests novārtā.

Ir cilvēki, ir līdzekļi, bet nav organizatoru. Pareizāk sakot, ir arī organizatori, bet tie aizmirsuši savus pienākumus.

Kolhoza priekšsēdētājam Gunāram Bogdānam, brigadieriem Kārlim Spalviņam, Paulim Bērziņam, bet it sevišķi agronomei Skaidrītei Lūkai krietni jāsasparojas.

Par sējumu ieaudzēšanu nezālēs viņiem paldies neteiks ne kolhoznieki, ne sabiedrība. Jau rīt, parīt uz cukurbiešu sējumiem jānosūta vismaz vēl tik daudz ravētāju, cik tagad strādā, un tā ir pilnīgi reāla iespēja.

R. EGLITIS,
D. SLIKŠANS

Šajās dienās beigt kartupeļu stādīšanu

Lietainā laika dēļ paprāvā platībā, kur bija paredzēts sēt kultūras ar samērā garu veģetācijas periodu, nācās sameklēt atvītotāju kultūras. Viena no tādām, kas varētu manāmi aizstāt iztrūkumu lopbarības bilancē, ir kartupeļi. Viens centners vidēja lieluma kartupeļu, kā zināms, satur 30 kilogramu barības vienību. Šīnī ziņā tie ir nedaudz bagātāki nekā cukurbietes.

Lūk, kolhozam «Leņina karogs» vajadzēja apstādīt 40 hektāru lielu platību, bet kartupeļu tīrumi te jau tagad pārsniedz 60 hektārus. Arteļa vadītāji ar priekšsēdētāju b. Romanovu priekšgalā šīnī gadījumā bija pareizi un operatīvi risinājuši lopbarības bāzes nodrošināšanas problēmu. Āri kolhozā «Zelta vārpa» vīrs plāna apdēstīti 14 hektāri.

Jo lielāku izbrīnu rada dažu kolhozu ražošanas vadītāju neizdarība, kur kartupeļi tikpat kā nav slāditi. Kolhozā «Jānupe» uz 10. jūniju kartupeļu stādījumi aizņēma ne vairāk un ne mazāk kā vienu hektāru. Nevar šajā sakarībā neatgādināt arī to bēdīgo faktu, ka lopbarības vajadzībām te cukurbietes nemaz vēl nav sētas. Protams, to vairs izdarīt arī nevar. Tie ir fakti, kas labu nesola kolhoza ganāmpulkam.

Tagad palikušas burtiski skaitlītas dienas kartupeļu stādīšanai. Nevar būt nekādu iemeslu, lai šo neatliekamo un ļoti svarīgo ražošanas uzdevumu neizpildītu.

Pielautās klūdas jāizlabo

Padomju tautas lielajā darbā kaujā par komunisma uzcelšanu svarīga vieta laikrakstam — kolektīvajam propagandistam, agitatoram un organizatoram, kā to savā laikā uzsvēra komunistiskās preses lieliskais organizators Vladimirs Leņins.

Preses izdevumu izplatīšana mūsu zemē arvien ir bijusi partijas uzmanības centrā. Un tas ir saprotami. Caur avīzēm partija katru dienu runā ar tautu, laikraksts ir kļuvis neaizstājams pirmrindnieku pieredzes, zinātnes sasniegumu propagandists, ietekmīgs un autoritatīvs komunistiskās audzināšanas avots.

To sapratušas daudzu mūsu rajona kolhozu, padomju saimniecību, uzņēmumu un iestāžu partijas un komjaunatnes pirmorganizācijas, kas neizlaiž no redzes loka pastnieku, sabiedrisko preses izplatītāju darbību. Laikrakstus un žurnālus katrā ģimenē — tāda šeit ir nostādne.

Pašlaik notiek parakstīšanās uz laikrakstiem un žurnāliem otrajam pusgadam. Roku rokā ar vietējo sakaru nodaļu darbiniekiem, pastniekiem, sabiedriskajiem preses izplatītājiem šos jautājumus risina Druvu padomju saimniecības, Kārļa Marksa, Leimaņu un Mežgales kolhozu, Driksnas kūdras fabrikas un dažās citās partijas pirmorganizācijās. Šeit visorganizētāk norit darbaļu parakstīšanās uz laikrakstiem un žurnāliem. Uzslavu pelnijušas Kalnajarānu, Kūku, Leimaņu un Erberģes sakaru nodaļu priekšnieces G. Kļaviņa, K. Černova, L. Kozuliņa, A. Niedre, kas enerģiski rīkojas, lai teicami izpildītu šo uzdevumu. Šeit izmanto visas daudzveidīgās preses propagandas formas, lai izplatītu laikrakstus un žurnālus.

Pavisam novārtā šis darbs pamests Atašienes sakaru nodaļā. No 587 republikāniskajiem preses izdevumiem, kuru abonements jāatjauno otrajam pusgadam, uz 5. jūniju parakstīti tikai 8(!). Vietējās sakaru nodaļas priekšnieks A. Bernāns, Atašienes padomju saimniecības partijas pirmorganizācijas sekretāra vietnieks V. Batarags, kas sakarā ar sekretāra aizbraukšanu pilnā mērā atbildīgs par politiskās audzināšanas darbu, vienaldzīgi vēro notikumu gaitu.

Ne labāks stāvoklis Vidsalas sakaru nodaļā, kuru vada R. Kozule. Viņai ir tādi palīgi kā kolhozu «Vienība» un «Stars» partijas pirmorganizācijas sekretāri un pieredzējuši partijas darbinieki V. Timpa un St. Mukāns, tomēr vezums gandrīz nekust no vietas. Šajā sakaru nodaļā no 799 republikāniskajiem preses izdevumiem uz 5. jūniju abonements atjaunots tikai 14.

No partijas pirmorganizāciju redzes loka šis svarīgais pasākums izslidējis Vīpes, Rīteru, Vārnavas, Zosēnu, Gavartienes un citās sakaru nodaļās. Arī šo nodaļu priekšnieki L. Leimane, Dz. Breikss, V. Zaharova, G. Vaidere, A. Kuzmina maz par to rūpējas.

Lauku partijas pirmorganizācijas nepietiekošu uzmanību veltī Latvijas KP Centrālās Komitejas un republikas Ministru Padomes laikraksta Jēkabpils teritorijā.

lās kolhozu un padomju saimniecību pārvaldes zonā «Padomju Daugava» izplatīšanai.

Dažas piezīmes jāizsaka arī skolu partijas un komjaunatnes pirmorganizācijām, kas novārtā pametušas speciālo skolotāju un skolu jaunatnes periodisko preses izdevumu izplatīšanu.

Antūžu septiņgadīgajā skolā astoņi pedagogi nav atjaunojuši «Skolotāju avīzes» abonementu otrajam pusgadam. No 30 laikraksta «Pionieris» pasūtītājiem abonementu atjaunojuši tikai 8. Vēl sliktāk preses izplatīšana norit Viesītes vidusskolā, kur minētās avīzes nav pasūtījuši otrajam pusgadam 35 skolotāji un 136 skolēni. Ne labāks stāvoklis Sunākstes septiņgadīgajā, Zalves astoņgadīgajā un vairākās citās skolās.

Preses izplatīšana — sakaru iestāžu, pastnieku, sabiedrisko preses izplatītāju pienākums, bet tas nenotiek partijas un komjaunatnes pirmorganizācijām atbildību par šo svarīgo ideoloģiskā darba iecirkņi.

Kopējiem spēkiem pielautās klūdas preses izplatīšanā jāizlabo. Laikrakstus un žurnālus jāsaņem katrai ģimenei.

V. OZOLIŅA,

«Preses apvienības» iecirkņa priekšniece

KOMJAUNIEŠU STARMETIS

RIGA. Tekstilkombināta «Rīgas audums» komjaunieši izsludinājuši cīņu par ražošanas iekšējo rezervju atklāšanu un izmantošanu. Iedzies pirmās «komjauniešu starmetis». Pie komjaunatnes komitejas izveidoti štābi cīņai pret zudumiem, par darba vietas tīrību, augstu ražošanas kultūru. Pa katru reida pēdām tiek izlaisti «zibeņi», kuros stāstīts par pirmrindnieku sasniegumiem, labākajām brigādēm. «Komjauniešu starmetis» izdod satīrisko avīzi. Jaunatnes aktīva piedalīšanās kombināta ražošanas dzīvē nekavējoties deva savus rezultātus. Uzņēmumā jau ietaupīts daudz izejvielu un elektroenerģijas. Komjauniešu kontroles starmetis iedegas katrā cehā.

Attēls: «komjauniešu starmeša» locekļi V. Perova (no labās) un V. Kolobkova pārbauda, kā audēja A. Putina ekonomē dziju.

L. PANTUSA (TASS) foto

Panāksim pirmrindniekus

Ar tādu devīzi strādā slaucējas Sudrabkalna kolhoza. Maija pēdējā dekādē labākā slaucēja A. Jērāne ieguva no katras savas brūnaļas pa 14 kilogramiem piena dienā, V. Stiebrīšs — 15 kilogramus, L. Ošāne — 12 kilogramus. Labākās govīs dienā izdeva pāri par 20 kilogramiem piena. Ganāmpulkā dienas izslaukums vidēji no govīm sasniedza 10 kilogramus, piena kopie-

guve ir par 300 kilogramiem dienā lielāka nekā pērn.

Visas slaucējas šeit iesaistījušās cīņā par to, lai jūnijā panāktu savus pirmrindniekus, bet to varēs izpildīt tad, ja arī gani iekļausies šajā sacensībā.

A. PUŠPURS,

kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās ražošanas pārvaldes inspektors-organizators

Tilts uz rītdienu

Jau kopš vairākiem gadiem Kārļa Marksa kolhozā iegājies tā: ja iet runa par bagātākām ražām, augstākiem piena izslaukumiem un labāku darba organizāciju, tad šajā sakarībā min pirmo brigādi. — Droši vien labāki apstākļi, — nodomās viens otrs. Tomēr šim argumentam pievienoties nevar. Izšķirošais arvien ir darba darītāji un, protams, arī pats vadītājs — brigadieris.

Gadu desmiti, kas nodzīvoti vienā vietā, savijuši Pēteri Lūjāku cieši jo cieši ar lauku dzīvi, cilvēkiem, kolektīvās saimniecības tagadni un nākotni. Trīs gadi toties nav liels laika sprādis, lai parādītu, kādus kalnus tu kā kompleksās brigādes vadītājs vari gāzt, bet pietiekošs, lai zinātu dot raksturojumu. Un Kārļa Marksa kolhoza ļaudis saka: «Krietns brigadieris, nav vārdam vietas.»

... Cerību krūmi kā dāsnas ziedu buketes jubilejas svētkos sakļāvušies ap kolhoza kantora ēku. Ir agri rīts, bet durvis te vaļā. Gaida talciniekus biešu ravēšanā. «Pirmajā brigādē gan viss tikpat kā cauri,» iepriecināts stāsta priekšsēdētājs b. Sovietovs. «Sūnu skolas audzēkņiem par to čaklo ravēšanu mašīnu iedevām ekskursijā.»

Un šajā sarunā mums jau daudz kas kļūst zināms par Pēteri Lūjāku: valdes loceklis, cilvēks, kam sāt nekārtības un šīgāda untumainais pavasaris. Arī tas, ka brigadieris ne-

varībā neprot plānot rokas, bet dara un darbam organizē arī savus ļaudis. Pabeigtā sēja, ja neskaita tos dažus hektārus zālāju, ko jāiesēj vēl mitrajā purvā, noecētie kukurūzas un izravētie biešu lauki, gatavība sienu plaujai — nav sliktā liecība pieliktajam pūlēm. Bet vai tas nācās viegli? Simtreiz, nē. Ar tiem laukkopjiem, kurus var saskaitīt uz desmit pirkstiem, panākumus izcīnīt nebija viegli. Protams, palīgā nāca arī mehanizatori, tehnika.

— Redziet, te jau viņš klāt! — priekšsēdētājs mūs iepazīstina ar pagara auguma, kalsnu cilvēku. Bet ienācējs ir lietišķs un, kā saka, tūlīt «ķeras vēršim pie rāgiem»: — Biedri priekšsēdētāji, vai pastiprinājumu maniem vīriem dosit no būvbrigādes? — Izrādās, lauku darbus pabeiguši, todien četri laukkopji pēc brigadiera norādījuma ķērās uzbūvēt jaunu tiltu pār upi. Jādzen govīs pāri, jābrauc traktoram sēt uz purvu zālājus, bet vecais tilts ļoti nedrošs. To visu vajag izdarīt pāris dienās. Un naglas, lai nepiemirst atvest tas, kas brauks uz pilsētu. Izdarīgs, vienmēr norūpējies... Bet sējas laikā? Jau pirms pulksten 7, izkārtojis darbus, b. Lūjāks bija kantorī: jāpadalās domām ar agronomi, kā un kur labāk sēt, kā pārkārtot laukus, lai cukurbietes un arī citas kultūras apstātu ātrāk. Un atkal prom — savā brigādē, pie laukkopjiem, tehnikas vadītājiem. Vakārā pusdesmitas pa radio-mezglu jēnoklausās norādījumi turpmākai dienai. Un pūles vainagojās sekmēm. Kolhozs, pirmā brigāde ir sējas darbu pirmrindnieki visā rajonā.

... Ejam pa putekļainu lauku ceļiņu, kura malā rudzi jau rīes zālganas vārpas. Sie neesot tik padevušies, bet tur, pa labi lielajā masīvā un vēl tālāk gan priecējot skatus. Tā kā siltums ielīst brigadiera acīs. Pērn novākuši kaut kas ap 14 centneru, šogad vajagot gan vairāk — lielle uzdevumi, dzīve taču prasa ražot vairāk. Mēslojums laukiem labs, rušināmkultūram pat 35—40 t uz hektāru.

— Ja tik laiks atkal neiegriezīs, — nopūšas Pēteris Lūjāks. Bet kā ar biētēm Kruglovu laucinā? Jā, posminieks Dainis Irbe savu uzdevumu augstums. Dzen vagu pēc vaigas ar savu bērnu. Pagrūti leturēt taisno virzienu. Bet kur

Deputātes dienasgrāmata stāsta

Anna Harina savā deputātes dienasgrāmātā izdara kārtējo ierakstu. Vēlētājs Mihails Hitrovs lūdz palīdzību komunālā dzīvokļa saņemšanai. Nolikusi spalvaskātu, viņa brīdi palika domīgi sēžot. Viens pēc otra Jēkabpili paceļas stalti daudzdzīvokļu nami, bet vēl arvien daudzas ģimenes dzīvo nepiemērotās telpās, tanī skaitā arī Hitrovi. — Labi, parūpēsimies... — Annas Harinas seja parādās apņēmība. Viņa jau redzēja namu pārvaldnieka noraidošo sejas izteiksmi, pilsētas izpildu komitejas priekšsēdētāja žestu, kas labāk par vārdiem teica: «Nav neviena kvadrātmetra brīvas apdzīvojamās platības.»

Tā taču bija arī toreiz, kad viņa rūpējās par komunālā dzīvokļa piešķiršanu Aleksandrai Pučkovai, Annai Dogorjanai. Pēc kāda laika dzīvokļus viņām piešķīra, un tagad abas ar labu vārdu bieži piemin savu deputāti.

— Katrā ziņā Mihails Hitrovs dzīvokli saņems. Mazliet agrāk vai vēlāk, bet saņems noteikti, — deputāte cieši apņēmies izpildīt arī šo lūgumu.

Ierakstu dienasgrāmātā daudz. Katrs no tiem — mazs stāsts par uzmanību, rūpēm un gādību par cilvēkiem.

Pie rajona padomes deputātes vēltāji nenāk tikai kārtot dzīvokļu pieprasījumus vien. Cukura fabrikas katlu ceha strādniece H. Popravkina atnāca, lai noskaidrotu pensijas piešķiršanas kārtību. Gan pati, gan ar sociālās nodrošināšanas nodaļas darbinieku palīdzību biedre Harina noskaidroja, kā viņas vēltājam līdz pensijas saņemšanai jāstrādā vēl divi gadi. Virginijai Močai kara laikā pazuda meita. Viņa vēl šodien turpina to meklēt. Kādu dienu bēdu sagrauztā māte griežas pie deputātes, lai ar tās palīdzību vēlreiz mēģinātu meklēt savu lolojumu. Anna Harina uzņemas arī šo pienākumu.

Sašutusi atnāca Emīlija Eglīte. Privātās mājas saimiece no viņas par dzīvokli ik mēnesi pieprasīja 15 rubļus. Tas vairākas reizes pārsniedza tādas pašas platības komunālā dzīvokļa īres maksu. Viņa negribēja ar to samierināties.

— Kā man rīkoties? — Nemaksājiet viņai tik daudz. Tagad ir attiecīgs lēmums par īres maksu privātajās mājās.

Emīlija Eglīte rīkojās pēc deputātes padoma. Tagad viņa māj-saimniecē par dzīvokli maksā tikai septiņi rubļi.

Dažreiz iznāca iejaukties arī ģimenes dzīvē. Ar asarām acīs pie Annas Harinas atnāca Ksenija Jakovļeva. Viņa bija daudz dzirdējusi par enerģisko deputāti. Varbūt arī viņai tā palīdzēs. Tas nebija

Lūk, viņa — dzīves saimiece, kam par visu daļu, kas nevar palikt vienaldzīga vērotāja.

priecīgs stāsts. Vīrs dzer, kaujas, kopdzīve šķita neiespējama.

— Pasakiet, lūdzu, ko darīt?

Cik reizu jau viņai nācies atbildēt uz šo «ko darīt?... Cilvēki ticēja, gaidīja, cerēja saņemt no deputātes atbildi. Tikai tagad kļuva skaidra daudzkārt dzirdēto vārdu «deputāts — tautas kalps» dzīvē jēga. Un, ja tagad Jakovļevu ģimenē valda saskaņa, tad pie tā liels nopelns Annai Harinai.

Deputātes dienasgrāmata stāsta, cik neatlaidīgi tās saimiece cīnījusies par rajona padomes sesijās un veselības aizsardzības pastāvīgajā komisijā pieņemto lēmumu īstenošanu. Gan kopā ar citiem deputātiem, gan viena pati viņa apmeklēja rajona slimnici, kad notika tās jauno korpusu būvdarbi. Vēl tagad viņa ir konfliktā ar mūrniece, kas slimnīcas virtuvē iemūrējusi sliktu plīti. Nesen deputāte apmeklēja Līvānus un pārbaudīja tirdzniecības iestāžu sanitāro stāvokli.

Viss, par ko mēs šeit stāstījām, ir Annas Harinas sabiedriskais darbs. Un tā ir tikai tā daļa, ko viņa veltī darbam padomē. Kā PSKP biedre viņai ir pienākumi darba vietā cukura fabrikā. Pirms dažām dienām viņu pārcēla par uzņēmuma kokzāģētavas vadītāju. To prasīja fabrikas intereses, un biedre Harina nekurot stājās pie pilnīgi sveša un neierasta darba.

Visapkārt strauji pulsē mūs daudzveidīgā un interesantā dzīve. Anna Harina nejutās kā pasīva tās vērotāja. Viņu vienmēr sastapsim pašā dzīves mutulī. Viss viņu interesē, par visu viņai daļa, un nekad tā nevar palikt vienaldzīga, ja kaut kur iespējams pielikt savu roku, prātu, izdomu.

D. ZELTIŅŠ

tad pati jaunākā laukkope Regīna Kruglova? Jāpasaka, lai tūlīt nāk pavadāt zirgu. Un brigadieris iegriežas «Landzānu» mājas pagalmā. Te atrodas arī cūkkopju Ozoliņu koptie barokļi. P. Lūjākam ir ko parunāt — par barību, par to, ka tos 12 varēs jau šomēnes pārdot valsts iepirkumā un piebarošanu ar zaļo ābolu. Jā, tas taču jāsamalcina, bet uzstādītā mašina gluži ierūsējusi, smagi griezt lielo kloķi. Un brigādes saimnieks no kabatas izvelk bloknotu. Sovakar valdes sēdē, sanāks arī mehāniķi, jādod kādam norīkojums šo lietu nokārtot. Cūkkopējam darbs jāatvieglo, un arī zaļbarība bekoniem nepieciešama.

Bet pie lielās lopu fermas, kur ziemi stāv visas brigādes govīs, rosās vairāki būvbrigādes vīri. Celas divstāvu ēka lopkopju vajadzībām. Cik ilgi tad var samierināties ar to, ka tuvumā slaucējam dzīvokļu nav un viņām jāmēro vairāku kilometru ceļš no mājām uz fermu? Rudenī toties te būs kādi seši dzīvokļi. Viens sāpīgs jautājums tātad atrisināts. Viens? Jā, kāds gan vēl? Un te brigadierim ir atkal svarīgs sarunu temats. Kultivētās ganības. Trijos gados, kopš b. Lūjāks ir brigadieris, ierīkoti vairāki desmiti hektāru. Citās brigādēs gan par to vēl nav isti padomāts. Tagad pirmās brigādes govīs ganās labā zālē, aplokos. Tomēr pie lielās fermas visām simts govīm ganību par maz. Vasarā tāpēc nākas dažas grupas sadalīt pa citām novietnēm. — Domājam tuvākajā laikā tepat netālu apgūt vēl kādus desmitus hektāru un ierīkot tur kultivētās ganības. Uzzinām arī to, ka viena brigādes slaucēja V. Lobrekte pašreiz mācās Pļaviņu paraugsaimniecībā mehāniskās slaušanas kursus. Vārēs slaukt ar aparātiem, būs vieglāk.

Lopkopji bieži sastop savu kompleksās brigādes brigadierī. Reta diena, kad viņš neiegriežas fermās, neaprunājies ar cilvēkiem par saistību izpildes iespējām. Piemēram, slaucēja E. Briede. Tikai pērn iestājās šajā kolhozā, no otrās brigādes saņēma pavājas, mazproduktīvas gotiņas, bet šodien par brūnājam var priecāties kā pati lopkope, tā brigadieris. 11—12 kilogramu dienā no govīm — nav nemaz peļams rezultāts pašlaik. — Brigadier, redzēsi veterinārfeldšeri, pasaki, lai

Rūpīgi kopsim rušināmkultūras

Pārejot no savu laiku nodzīvojušās zemkopības zālauku sistēmas uz daudz intensīvāku zemkopības sistēmu, republikas kolhozi un padomju saimniecības jau šogad stipri paplašinājuši rušināmkultūru — kukurūzas, lopbarības audzējamo cukurbiešu un lopbarības pupu sējumus. Līdz ar to krasi palielināties arī darbu apjoms to kopšanā. Organizējot šo kultūru kopšanu, nepieciešams ievērot šā pavasara īpatnības — vēsais un lietainais laiks aizkavē kultūraugu attīstību un tai pašā laikā veicina nezāļu strauju augšanu. Turklāt daudzās saimniecībās ir palaisti garām agrotehniski labākie rušināmkultūru sējas laiki.

KUKURŪZAS KOPSANA

Kukurūzas sējumus ieteicams ecēt 4. vai 5. dienā pēc sējas un 7.—10. dienā pēc sadīgšanas, kad jau parādījušās pirmās trīs lapiņas. Šajā attīstības fāzē kukurūzas sējumi ecējami divās kārtās dienas vidū, kad augi nav tik trausli. Līdzko parādās kvadrāti, jāsāk rušināt rindstarpas. Šim darbam izmanto uzkarināmos kultivatorus KRN-2,8 un KRN-4,2, kam ir stūre. Vēlams, lai kultivatori būtu apgādāti ar aizsargdiskiem. Atkarībā no augsnes stāvokļa un nezāļu daudzuma rindstarpas rušināmas 3 vai 4 reizes. Rušinot pirmo vai otro reizi, kukurūzai ieteicams dot papildmēslojumu 1,5 līdz 2 centnerus amonija salpētra caurmērā uz vienu hektāru.

Nezāles apkarojamas ne vien ar agrotehniskiem pasākumiem, bet arī ar herbicīdu 2,4-D, izmieglojot uz katru hektāru 1 līdz 1,5 kilogramus šā preparāta. Kukurūzas sējumi ar herbicīdu jāapmieglo tad, kad augiem attīstījušās 4 vai 5 lapiņas. Herbicīda iedarbība pastiprinās, ja šķīdumam pievieno amonija salpētri — 4 līdz 5 kilogramus uz hektāra. Mieglošana izdarāma siltā sausā laikā, kad gaisa temperatūra ir vismaz 15 grādi pēc Celsija. Ja divu līdz trīs stundu laikā pēc apmieglošanas uzņāk lietus, darbs jāatkarā.

CUKURBIEŠU KOPSANA

Parastos cukurbiešu sējumus (kur iesētas daudzdzīgu sēklas) ieteicams ecēt 3. vai 4. dienā pēc sējas. Ecēšanu atkarā, kad parādās neizretināti dīgsti un augiem izveidojies pirmais lapiņu pāris. Pirmo reizi ieteicams ecēt diagonālā virzienā, bet otro reizi — šķērsām rindām. Viens no svarīgākajiem agrotehniskajiem pasākumiem, kas nodrošina augstu ražu iegūšanu, ir cukurbiešu retināšana. Parastos cukurbiešu sējumus var retināt divējādi: ar rokas kapliem un

ar mehānismiem, veicot pudurošanu. Retināšana ar rokām prasa daudz darba un ielgst, tāpēc arī ļoti nevēlama. Šis darbs veicams, kad sāk veidoties pirmais lapiņu pāris, un nedrīkst ilgt vairāk par 8 līdz 10 dienām. Pēc pirmās retināšanas izdara pārbaudi un izretina pudurus. Šā darba nesebošana krasi samazina ražu. Daudz progresīvāks retināšanas paņēmiens ir cukurbiešu pudurošana ar mehānismiem, kas stipri samazina roku darba patēriņu. Pudurošana dod labus panākumus biezos, labi sadīgušos sējumos. Cukurbiešu sējumu pudurošanai izmanto kultivatoru KRN-2,8 vai KRSS-2,8, kam ir aizsargdiski. Pudurošanas laikā kultivatoru bultveida ķēpas jāasina divreiz dienā. Ķēpas jāasina no virspuses. Pudurus izretina, kad augiem sāk veidoties pirmais isto lapiņu pāris. Ja cukurbietes iesētas ar viendīgsta vai segmentētām (skaļditām) sēklām un tās audzē ar Svetļičnija paņēmienu, kas vēl vairāk samazina darba patēriņu, tad dīgstu izretina ar speciālām, tā saucamajām skrāpju ecēšām, ecējot šķērsām rindām. Pirmoreiz ecē, kad cukurbietēm parādās pirmo isto lapiņu pāris, bet otro — 5—8 dienas vēlāk diagonālā virzienā. Pēc pirmās retināšanas cukurbietēm ieteicams dot papildmēslojumu uz katru hektāru vienu centneru amonija salpētra, ja tās audzē cukurā ražošanai, un līdz diviem centneriem šā mēslošanas līdzekļa, ja cukurbietes audzē lopbarībai, kā arī 1,0—1,5 centnerus superfosfāta un 0,5 centnerus hlorkālija. Ja uz augiem parādās biešu spradzis, sējumi apputināmi ar DDT dustu vai heksahlorānu, izlietojot caurmērā uz hektāru 16 līdz 25 kilogramus preparāta.

JAROSLAVĻA. Motoru rūpnīcas kolektīvam uzdots radīt konstrukciju un noorganizēt dizeldzinēju sērijveida ražošanu spēcīgiem riņķtraktoriem, kurus izlaidīs Kirova rūpnīca Leningradā. Pirmie izmēģinājuma dzinēji «JAMZ-238» jau nosūtīti uz Leningradu. Pašlaik motoru rūpnīcā pabeigta gāzturbokompresora pieslēpšana jaunajiem traktora «Kirovec» dzinējiem. Dzinējam ievērojami palielinājusies jauda.

Eksperimentālā ceha darbinieki sacenšas par Leningradas traktoru būvētāju pasūtījuma pirmstermiņa izpildi. Attēlā: eksperimentālā ceha atslēdznieks J. Kaļsins izmēģina traktora «Kirovec» dzinēju «JAMZ-238».

I. DIŅINA (TASS) foto

Smago darbu veic tehnika

Kad Druvu padomju saimniecībā uzbūvēja jauno cūku kūti, barokļu kopšanu uzticēja

cūkkopējai Broņislavai Griškānei. Pašlaik viņas kopšanā atrodas 613 cūkas. Tās izvietotas divos novietnes korpusos. Barokļus b. Griškāne ēdina trīs reizes dienā speciālās ēdnīcās. Katrā korpusā ir viena ēdnīca. Cūkas visu dienu tajās var brīvi iekļūt, atpūties aizgaldā vai uzturēties ārā aplokā. Čaklā cūkkopēja pati plauj un piedev zaļbarību. Pirms izēdināšanas zāli smalki saekselē un sajauc kopā ar kombinēto spēkbarību, masu samitrinot ar piena sūkalām. Barību samaisa speciāls mašīnā. Katrs baroklis vidēji dienā saņem pa 1,5 kilogramiem spēkbarības. Pēc tam barība aizplūst no virtuves uz ēdnīcu pa speciālu barības pievadu. Tagad, vasaras periodā, ir iespēja ar vislētāko barību — zāli kāpināt dzīvsvāra pieaugumus, saīsināt bekonu nobarošanas periodu, tādējādi samazinot arī ražotās produkcijas pašizmaksu. Tāpēc b. Griškāne rūpīgi raugās, lai nākamie bekonu vienmēr būtu labi paēduši. Padzerties tie var pēc

patikas no automātiskajām dzirdīšanas bloķinām. Ziemas, pavasara mēnešos barības bija mazāk, dzīvsvāra pieaugumi ne tik augsti, kā kopēja bija vēlējusies. Tagad nokavētais jāpanāk. Ir svarīgi visas cūkas nodot bekonu kondīcijā. Uz 1. jūniju b. Griškāne nobarojusi un nodevusi valsts sagādē 246 barokļus, no kuriem 240 nodoti bekonu kondīcijā. Savas saistības cūkkopēja apņēmusies šīnē gadā nobarot 800 bekonu. Pašlaik viņa rūpīgi ravē un retina savā piefermas lauciņā cukurbietes. Arī tas būs savs ieguldījums šī gada saistību izpildē.

Ar gandarījumu b. Griškāne uzņēma partijas Centrālās Komitejas un PSRS Ministru Padomes vēstuli padomju tautai par jaunajām iepirkuma cenām.

Mūsu atbilde uz to var būt tikai viena, — saka pirmrindniece, — vairāk gaļas, vairāk piena un citu lopkopības produktu.

P. KOKA, Druvu padomju saimniecības zootehniķe

Mākslinieciskajai pašdarbībai ierādīta goda vieta

Jaunatnes vakars Odzijas klubā. Kā parasti, interesentu netrūkst. Lādis pieraduši, ka garlaicīgie sarīkojumi nenākas: saturīgs referāts vai pārruna, ludziņa vai koncerts. Tā arī šoreiz. Ciema kultūras dzīves dvēsele skolotāja E. Kupče stāsta par komunisma cēlāja morālo seju, par to, kādiem jāveidojas mums šodien, lai nākotne tuvāka kļūtu. Tiek skandinātas dzeju vārsmas, un tad savu māku rāda Odzijas kolhoza aktieri, uzvedot viencēlienu «Saubīga paziša-

nā». Arī par vakara otro daļu skatītājiem nav pretenziju, gluži otrādi — var teikt, labs sarīkojums, būtu tādu vairāk. Protams, vēlēšanās redzēt ko vairāk ir katram, arī vietējiem kultūras darbiniekiem.

... Kluba vadītāja Anna Jankava domīgi šķirta zilraibās papīra lapiņas. Šoka «Enkura laukums» — vairākcēlienu luga. Tātad domā ķerties pie nopietnāka darba nekā viencēliens.

— Mēs jau gandrīz bijām iestudējuši V. Lāča lugu «Vecā jūrnieku ligzda», bet, diemžēl, tā pirmizrādi nepiedzīvoja. Aizgāja daļa dalībnieku un... izjuka, — var just, kluba vadītāja par to runā ar nožēlu. Jā, arī Odzijas kolhozā un ciemā mākslas laukā ne viss gājis gludi. Bet to visu var atgūt. Dramatiskajā pulciņā taču ir labi spēki, kā būvbrigadieris A. Semulis, Vietalvas ciema izpildkomitejas sekretāre V. Ezeriņa, kantora darbiniece S. Siricina, agronoms J. Bebris, D. Zvirbule un vēl pulka citi.

Kāds pārtraukums bija kora un deju pulciņa darbībā. Toties tagad odzienieši gatavojas ar divkārsu enerģiju. «Vajag mašīnas koristu atvešanai uz mēģinājumu? Varam dot, kad tik vajadzīgs,» teica Odzijas kolhoza priekšsēdētājs b. Zvirbulis. Un tagad jau zināms, ka trešdienas vakaros noteiktās vietās salasās kora dalībnieki, lai mašīna tos aizvazinātu uz lielo, seno ēku centrā. Protams, astoņgadīgās skolas skolotāji, kā tie jau pierasts, ir lieli palīgi un iniciatori kultūras darba organizēšanā. Piemēram, kori vada skolotāja A. Balode, deju kolektīvu — E. Kupče. Un ne tikai vada. Visos pasākumos paši piedalās. Lūk, skolotāja L. Bēke ir laba grimētāja un kora dziedātāja, Z. Ivāne — neiztrūkstoša dažādu skeču un kupļu apstrādātāja agitbrigādei, direktors M. Balodis — slavējams aktieris un runu teicējs dažādos svētkos...

— Viens, divi... viens, divi, — sitot plaukstas, skaita E. Kupče. Rit kārtējais deju mēģinājums. Lielākā daļa dejuotāju jauni pēc savas pašdarbnieku stāža. Vienam otram neveiklāks solis, trūkst dejas izpratnes. Bet nekas. Gan viņi danco un gluži labi. Galvenais, interesē gribasspēka netrūkst. Un tas pats galvenais. Kas ir šie dejuotāji? Lūk, lopkopes A. Cirša, L. Dombrovska, H. Vigule, bibliotekāre D. Bebre un puiši: mehanizatori J. Veiss, J. Dombrovskis, V. Aleksejevs un citi. Ar vārdu sakot, spēks, ko neredz pilnībā, bet kas liels un stiprs kļūst kopumā...

Un pūtēju orķestris J. Siricina vadībā? Tas ir kā neiztrūkstošs ķēdes locēklis dažādādos jauno tradīciju svētkos. Jā, jaunais mūsu sadzīvē... Pietiek pateikt, ka ik gadus liels bērnbais un pilngadības, veco ļaužu godināšanas svētku dalībnieku pulks, vairākus gadus neviens nav baznīcā iesvētījis vai mācītājs turējies kapa runu, lai saprastu, ka kultūras dzīvei te daudzbalstīgi, skanīgi toni. Un šogad tie iegūst jaunu spēku.

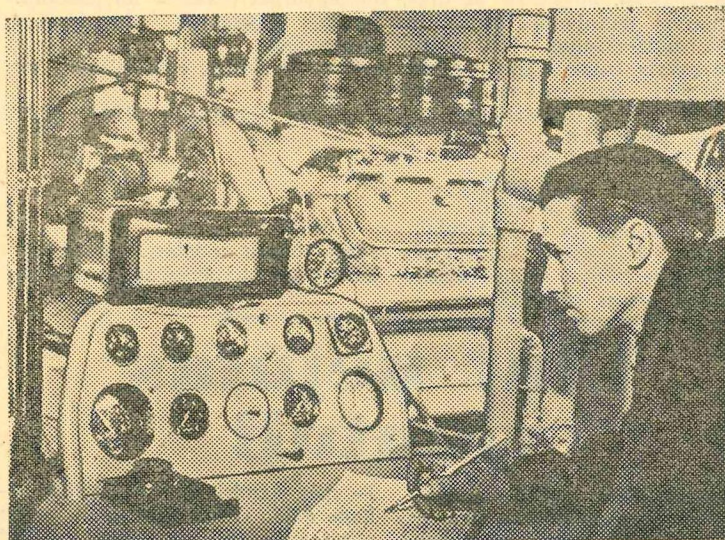
Kaut vai mehanizatoru vakars, ko agrā pavasarī sarīkoja par godu viņu čaklajam darbam tehnikas sagatavošanā. Tas bija pirmoreiz, bet piekrišanu ieguva tūlīt.

Mākslinieciskajā pašdarbībā no vietējā kolhoza piedalās gandrīz visi jaunieši un liela daļa pavecāku cilvēku. Piemēram, D. Kalvišs, St. Uzulņiks, A. Briede, A. Ziemeņe, lai gan pēdējai paliela ģimene, tomēr dzied kori vairākus gadus.

Un agitbrigāde? Odzienieši ar to jau labi pazīstami bijušajai Krustpils rajonā. Trāpīga, aktuāla programma, kas dzel visu negatīvo un cel godā laba darba darītājus. Tiesa, pēdējā laikā agitbrigādes rosme nedaudz apsīkusi — tālāk par Vietalvu, Jāņukalnu un Pļaviņām šogad nav būs. Cerams, ka šis tik ļoti aktīvais pašdarbības veids atdzīvosies un atgūs agrāko slavu.

Ja mākslinieciskajai pašdarbībai ierāda goda vietu un tajā labprāt iesaistās lauku ļaudis, tad tā ir ķīla vēl labākiem panākumiem.

Pilsēta — laukiem

Izslaukumi jākāpina

Šī gada piecos mēnešos Krustpils ciema kolhozā «Lēpina karogs» starp slaucējiem «tūkstosniekiem» ierindojušies Gunārs Mežāks, kurš izslaucis 1089 kilogramus piena no govīm, slaucēja Marta Steine — 1077 kilogramus un slaucēja Alina Dargele, kuras piecu mēnešu izslaukumu kontā skaitās 1043 kilogramu piena no govīm. Labi strādājušas arī V. Mežāka, V. Velička un vairākas citas slaucējas, kuras pārsniegušas vidējo kolhoza piena izslaukumu no govīm.

Krietns kāpinājums panākts maija mēneša ganiņu periodā. Tas lielāks tajās fermās, kurās strādā ilggadīgie, pastāvīgie lopkopji — gani, kā Jānis Staņislavskis «Klaugē» fermā un Anna Pavlova «Ganukroga» fermā. Liela nozīme ir papildmaksai. Par katru virs plāna izslaukto piena kilogramu viņas papildus saņem naudā 2 kapeikas. Bez tam, aprēķinot darba apmaksu, šogad vēra nēms arī tauku saturu pienā. Ja tas ir augstāks par 3,5 procentiem, tad slaucēja saņem papildmaksu, bet, ja zemāks, tad savukārt darba pamatmaksu par izstrādes dienām attiecīgi samazinās.

Lopkopjiem — ganiem par katru 100 kilogramiem piena, kas izslaukti no gana pārzīnā nodotiem lopiem, aprēķina vienu izstrādes dienu. Ja lopi ganās aplokos, apmaksā, protams, zemāka. Gani apgādāti ar specapgērbu un apaviem.

Tagad, vasaras periodā, visas slaucējas ir apņēmušas kāpināt piena ieguvu vidēji no govīm. Sai nolūki lopi pilnīgi nodrošināti ik dienas ar ganību zāli, bet, kur tās nepietiek, organizē zaļbarības pievešanu.

Slaucēju kolektīvs apņēmis pieļikt visus spēkus, lai vasaras mēnešos katru dienu dotu maksimāli lielāku piena produkciju.

A. KRASTIŅŠ

atnāk apskatīties vienu gotiņu. Tikko atnesusies, tesmenis ciets kā akmens, sāp. Vajag ko darīt, — lūdz P. Lūjāku kopēja. Viņa zina — brigadieris šo lūgumu izpildīs, noteikti dos labu padomu. Un ne tikai te. Valdes sēdē beidzot jāizlemj arī par tām papildmaksām lopkopjiem un laukkopjiem. Čaklākajiem — R. Krūmiņam, J. Dābolam, J. Leikustam, V. Kalniņai, M. Brutānei — brigādes «celmlaužiem» vajadzētu prēmijas par darbu sējas laikā. Krietni strādājuši! Vairbūt par brigadieru apmaksu P. Lūjāks kautrēšies runāt. Tomēr arī par to jāpaceļ balss. Līdz pat šim laikam taču bija tā: 60 izstrādes dienas mēnesi un punkts. Ja arī brigāde saražoja vairāk, vienalga, brigadiera apmaksā palika tāda pati kā citiem. Bet tas taču nepareizi! Tiesa, pēdējā valdes sēdē pieņēma dažus pasākumus brigadieru materiālai ielietesēšanai, tomēr tie ir nepilnīgi.

Gribas minēt vēl vienu gadījumu. Vairākus gadus pirmās brigādes kolhoznieks Bandenijs ar ģimeni nestrādāja saimniecībā, bet izmantoja pienājas zemi. — Cik ilgi tādu auklēsim? Ja negrib, lai iet prom no kolhoza, — ne vienreiz vien valdes sēdēs un kopsapulcēs teica b. Lūjāks. Tagad minētais no kolhoza izslēgts.

Pirmās brigādes darba vērienu varētu raksturot dažos faktos. Pirms 3 gadiem rudenī savāca pāris desmitu tonnu rupjās un skābbarības, bet pērn attiecīgi 120 un 700 tonnu kukurūzas zaļās masas skābbarības — jeb 500 centneru no hektāra. Šogad divarpus reizes palielinājušās cukurbiešu plantācijas, arvien vairāk vietas aizņem citi rušināmaugi.

Lai visu to labi apsaimniekotu, jāmācās. Un to saprot arī pirmās brigādes vadītājs. Pavasarī mācījās kursus, brauca ekskursijā uz Rīgas lauksaimniecības mašīnu rūpnīcu.

— No brigadiera šodien daudz prasa, — saka P. Lūjāks. Un viņam ir taisnība.

... No biedra Lūjāka atvadāmies pie tilta, kuru celj brigādes viri. Viņš paliek, jo arī te būs lietišķa saruna. Un, kāpjot kalnā uz lielceļa pusi, domājam par cilvēkiem, kas ikdienā celj mūsu rītdienu, skaistāku un bagātāku. Kā to tiltu — no stipriem un jauniem balķiem.

R. BELOUSOVA

R. BIRZE

KULTŪRAS DZĪVES HRONIKA

SĒLPILS

Nesen Sēlpils astoņgadīgajā skolā notika pirmais astotās klases audzēkņu izlaidums. Tajā bija ieraušies arī ciema kolhozu priekšsēdētāji, skolēnu vecāki, viesi. Absolventiem skolas direktore b. Šmalce pasniedza piemiņas veltes — grāmatas, tuvinieki un biedri — ziedus. Šajā vakarā pensijā aizvadīja arī Nopelniem bagāto skolotāju L. Smalci, kas audzināšanas darbā nostrādājis 37 gadus.

Septiņtās klases skolēni sniedza koncertu.

DIGNĀJA

Sudrabkalna kolhoza dramatisks kolektīvs A. Miežāna vadībā uzveda Makajonoka lugu «Leonie ne orbitā». Izteiksmīgu, pārliecinošu tēlu — tipisku ierāvēju Lēvonu atveidoja A. Urpens, Lušku — L. Ošane, veco, dzīvespriecīgo sargu — V. Daņilevičs. Ne slikti lomas tēloja arī E. Kolkoreska (Klāva), P. Kiploks (Miša), A. Kusina (Soņa) un vēl citi.

PLAVIŅAS

Liksmi bērības svētkus šogad svinēja plaviņieši. Jaunā pilsoņa apliecības saņemti bija izteikuši vēlēšanos gandrīz trīsdesmit bērnu vecāku. Mājīgi iekārtotajā bērnu istabā kultūras namā mazos jubilarus sagaidīja bibliotēkas vadītāja B. Daņileviča ar palīgiem. Rotaļlietas, stendi, interesanti plakāti — tas viss saistīja uzmanību. Svinīgajā gājienā pa priekšu mazas tautu meitas kaisīja cerinājumus, tad sekoja jaunie pilsoņi ar vecākiem un kumām. Svētkos uzstājās pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs b. Elītis, skolotājas b. Grisle un Usova.

Kuplais dalībnieku un interesentu pulks liecināja, ka jaunās padomju tradīcijas iegūst arvien lielāku darbalaugu piekrišanu.

NERETA

Vietējā kultūras namā nesen viesojās Krustpils dzelzceļa stacijas mākslinieciskās pašdarbības estrādes ansamblis. Labi program-

Drīz grieziesies laimes rats!

Visi ar lielu interesi gaida 17. jūniju, kad Cēsis notiks Latvijas PSR 1962. gada naudas un mantu loterijas otra izlaiduma laimestu izloze.

Daudzi loterijas biļešu īpašnieki nemaz nezina, kāda laime var viņus pārsteigt. Cik daudz skaistu, patīkamu brīžu sagādās saviem jaunajiem īpašniekiem «Moskviči», motocikli un motorollerī, dodot iespēju brīvās atpūtas stundās apbraukāt un apskatīt skaistākās vietas.

Loterijas laimestu kopsumma sastāda 1.200.000 rubļu jeb 50 procentus no izlaisto biļešu summas. Loterijas biļetes izlaiž atsevišķās kārtās pa 300.000 rubliem katrā — divas kārtas katrā izlaidumā.

Katrā izlozē vienā kārtā uz 300.000 rubliem tiek izlozēti 100.000 laimesti 150.000 rubļu vērtībā, tai skaitā 2.600 mantu laimesti 50.000 rubļu kopvērtībā un 97.400 naudas laimesti 100.000 rubļu kopvērtībā.

Mantu laimestu skaitā abās kārtās otrajā izlaidumā būs: 2 automašīnas «Moskviči», vairāki motocikli un motorollerī, mopedi, pianīno «Rīga», akordeoni, dažādu marku televizori, radiolas, ledusskapji, veļas mazgājamās mašīnas un daudz citu vērtīgu mantu.

Naudas laimesti noteikti 200, 100, 50, 20, 5 un 1 rubļu vērtībā. Loterijas biļetes īpašnieks, kas laimējis mantu, var, ja viņš to vēlas, saņemt tās vietā vērtību naudu.

Loterijas biļetes pārdod krājkašēs, veikalos, sakaru iestādēs, laikrakstu kioskos un kino kasēs. Loterijas biļete maksā tikai 30 kapeikas!

Pilsoņi! Nenokavējiet iegādāties loterijas biļetes un piedalīties izlozē!

S. ROZALINSKA,

Jēkabpils rajona centrālās darba krājkašes inspektore

mu vadīja, tāpat deklamācijās un skečos uzstājās b. Orlovs un Glovbjaka. Patika arī īgaunu tautas dejas «Lēcieniņš», sieviešu vokālā sekte izpildītās dziesmas. Protams, neretiēšiem ir arī pretenzijas: vairākas dejas izpildīja vienādos tērpos, piemēram, «Fizkultūriešu polku» meitenes devoja tautas tērpos, zēni — parastajās biksēs un garajos krievu tautiskajos kreklos. Arī vokālajam duetam un tercetam vēl jāpiestrādā, lai sniegums būtu pilnīgāks.

LIVĀNI

Kultūras namā notika bērnu rīts «Laimīgā bērība». Grāmatu izstāde, albumi, skolotāja b. Griežāne stāstīja par padomju bērnu dzīvi, atpūtu. Par savu bērību stāstīja revolucionāre I. Krasinska. Priekšnesumus sniedza bērnu dārza audzēkņi un kultūras nama bērnu kolektīvs.

Abonējiet laikrakstu

„PADOMJU DAUGAVA”

Sākot ar 17. maiju, iznāk Latvijas Komunistiskās partijas Centrālās Komitejas un Latvijas PSR Ministru Padomes laikraksts Jēkabpils teritoriālās kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldes zonā.

Laikraksts rajona iedzīvotājiem stāsta, kā lauku darbaudis risina PSKP CK marta Plēnumā izvirzītos uzdevumus, popularizē pirmrindnieku pieredzi, apgaismo partijas, komjaunatnes dzīves un padomju celtniecības jautājumus. Raksta par pilsētas uzņēmumu un iestāžu darbu, audzināšanas un citiem jautājumiem.

Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā (otrdienās, ceturtdienās un sestdienās) latviešu un krievu valodās.

Nenokavējiet parakstīšanos uz «Padomju Daugavu» 1962. gada otrajam pusgadam.

Abonēšanas maksa:

1 mēnesim — 0,19 rubļi,

3 mēnešiem — 0,57 rubļi,

līdz gada beigām — 1,14 rubļi.

Pasūtīt laikrakstu var visos rajona sakaru nodaļās, «Preses apvienības» iecirkņos, sakaru kantorī, kā arī pie pastniekiem un sabiedriskajiem preses izplatītājiem.

Viņi nejutās vientuļi

Istabā ienāk sieviete krietni pāri pusmūžam un otra — jauna ar puisēnu pie rokas.

— Biedri direktor, — vecākā griežas pie P. Zaiko, — vai nevarētu mani palaist atvaļinājumā uz dažām dienām? Lūk, radniecīgie zēns slimis, jāievieto slimnīcā, bet viens viņš negrib palikt. Mātei otrs mazāks mājās...

Krustpils invalīdu nama direktors b. Zaiko brīdī klusē. Kā šo lietu nokārtot? Viņš taču atbild par katru šī nama iedzīvotāju, to skaitā arī par A. Kraukli. Protams, viņa vēl gluži jauna, vienmēr jau te — mājās kaut ko dara, palīdz. Bet jāpalaiz vien būs. Cilvēks grib izpalīdzēt otram.

Jā, mājās — šim vārdam piemīt īpatnēja, laba un sirdij tuva skaņa. Tas ir pavārds, omulība, atpūta un siltums. Un ne jau tikai pavārds siltums. Cilvēkam, kuram pāri sešdesmit un vairāk, vajadzīgs ne tikai tas, lai viņš justos apmierināts.

Par savām mājām daudzi sauc šo divstāvu namu, par ko mēs gribam pastāstīt. Lielākā daļa no 50 iemitniekiem zaudējuši tuviniekus, kas viņus spētu uzturēt, ilgus gadus strādājuši, līdz pienācis vecums. Un, lūk, valsts tos ņemusi savā apgādībā.

Darba nespējīgo un invalīdu nāms nelīdzinās tai agrākajai tautā iesauktajai nabagmājai. Tā ir vakardiena, kas neatgriežies. Sodiena ir citāda. Vecajiem ļaudīm ir gaišas, tīras istabas, kurās netrūkst reproduktoru un cerinādziedu; ir garšīgs ēdiens un balta izgludināta veļa. Gādīgas rokas rūpējās par viņiem. Ik rītus palātas pārstaigā feldšere b. Kužņecova, nosakot, kādas zāles lietot, kādu ieturēt diētu. Ik dienas uz cilvēku valsts izlieto gandrīz 1,30 rubļu ēdienam un medikamentiem. Bet kur vēl drēbes, inventārs. Minēsim dažus skaitļus: šajā gadā no jauna atvēlēti 4600 rubļi, mikstā un cietā inventāra iegādei, 11.900 rubļi — pārtikai. Pie invalīdu nama ir palīgsaimniecība, kur kopj gan govīs, bekonus, gan audzē kartupeļus, dārzeņus, augļu kociņus un citus sīkumus.

Tas, kam rokas nav pazinušas miera visu dzīvi, arī vecumdienās cenšas padarīt ko lietderīgu cilvēku labā. Lūk, vienā no istabām dzīvo H. Riekstiņa, M. Bērziņa, M. Stikāne un A. Saldaka. Viena no tām — M. Stikāne nespēj pati staigāt, tomēr viņa nav vientuļa. Ja vēlas, biedrenes skaļi palasa kādu grāmatu, stāsta par dzīvi, aprūpē vienu otru.

— Lai gan mums ir piecas sanitāres, — stāsta Saldaku māte,

— mēs gandrīz pašas ar visu tiekam galā. Gribu izslaukām, puķes atnesam, gultas uzklājam. Vai tad mierīgi noskatisies, ja spēks vēl kaulos?

Jaunajai pavārei E. Garienei būtu grūti tikt galā ar pusdienām, ja palīgā nenāktu šīs čaklās veciņas. «Uz virtuvi mēs ejam dežurēt pēc grafiķa,» stāsta Saldaku māte. Lūk, Kraukle, Riekstiņa, Smirnova un vēl dažas ir neiztrūkstoši palīgi

Attēlā: (no kreisās): A. Kraukle, H. Riekstiņa un V. Jefimovs priecājas par puķēm dārzā.

gan ar padomu, gan darbu. Un reizē kontrolē arī. Bet apstādījumi, puķes? Esot bijusi talka apkārtnes uzposanā, atbraukuši šefi no Jēkabpils 3. vidusskolas un arī paši, cik varējuši, pielikuši roku. — Lūk, tur vēl jāiedēsta puķu stādīņi, bet te noteikti vajag soliņa, — runā sirmgalves. Jā, šīs mājas iedzīvotāji kļuvuši arī par tās saimniekiem.

— Biedre Deņisova, — daudzi uzrunā labsirdīgu, paliela auguma sievieti, kad diena nosliecas uz vakara pusi, — kas interesants šovakar televīzijas programmā? Un vecajai komunistei ir ko pastāstīt. Pārtraides šeit skatās ar interesi, kādreiz ir gulēt nevar aiziet laikus — pie tāda tehnikas brīnuma te jau pieraduši. Sarkanajā stūrīti bez televizora «Znamja» ir arī liels skaits dažādu laikrakstu un žurnālu. Spēj tikai lasīt! Biedrei Deņisovai, kas uzņemusies pārziņu par televīzijas pārraidēm un preses izdevumiem, darba netrūkst.

Vislabākās atmiņas te glabā par skolēniem — šefiem, kas ir diezgan bieži viesi šajā namā. Jaungadā, 8. martā, Maija svētkos bērni ieradās pie veciņiem ar ziediem, nelielām veltēm un vizitkartītiņām ar dzeju vārsimām.

Fiziskā kultūra un sports

Sacensības mazie basketbolisti

Nesen Neretas vidusskolas zālē pulcējās republikas pionieru spartakiādes Jēkabpils zonas basketbola komandas. Sacensībās bija jānoskaidro komandas, kuras cinīsies starp zonām.

Basketbolisti bija sadalīti pilsētu un lauku skolu grupā.

Pilsētu skolu grupā mūsu rajonu pārstāvēja Livānu 2. vidusskolas zēnu un meiteņu komandas.

Starp zēnu komandām pirmo vietu viegli izcīnīja Rīgas 11. vidusskolas jaunie basketbolisti, atstājot otrā vietā mūsu Livānu 2. vidus-

skolu. Trešajā vietā ierindojās ogrieņi un pēdējā palika Varakļānu vidusskolas komanda.

Meiteņu ciņas bija daudz saistošākas. Pirmā vietā ierindojās Varakļānu, otrā — Rīgas 32. vidusskola, trešajā — Ogre. Mūsu pilsētas spēja izcīnīt tikai ceturto vietu.

Lauku grupā pārkā izrādījās Kaibalas astoņgadīgā skola, kura pārspēja mūsu rajona Zasas vidusskolas basketbolistus.

M. ŽILINSKIS,

Neretas vidusskolas audzēknis

Ritenbraucēji gūtu labākus panākumus, ja...

Pagājušajā gadā zonālajās sacensībās Krāslavā kā individuāli, tā arī komandām pārliecinoši uzvarēja jēkabpīlieši. Liels sasniegums bija arī izcīnītā 7.—8. vieta LBSB «Vārpa» Centrālās Padomes 1961. gada komandu un individuālajās meistarsacīkstēs Limbažos. Bet šogad?

Šogad Jēkabpils rajona izlases komanda izcīnīja trešo vietu zonālajās sacensībās Ilūkstē. Nevarētu teikt, ka tas ir peļams sasniegums tik spēcīgā konkurencē, kur piedalījās tādas komandas kā Ogre, Daugavpils, Bauska, Ilūkste un Madona. Tomēr Jēkabpils rajona ritenbraucējiem bija visas iespējas cīnīties par pirmo vietu. Kāpēc tās neizmantoja?

Pērn līdz zonālajām sacensībām rajona ritenbraucēji bija izgājuši grūtu un vērtīgu ciņu ceļu, kurā uzkrājis bagātu tehniskā un taktiskā pieredzi. Trīsdienu velobrauciens, spartakiāde, kausa izcīņa ar Ilūkstes rajona ritenbraucējiem deva daudz.

Arī šogad pēc kalendāra plāna

varēja gaidīt labu sagatavošanās periodu. Pirmajās ritenbraukšanas sacensībās šajā sezonā bija ieradusies 14 dalībnieki no Jēkabpils, Neretas, kolhoziem «Padomju Dzimtene» un «Lēpina karogs». Tomēr sacensības nenotika, jo nebija ne tiesnešu, ne autoinspekcijas, ne medicīniskās palīdzības. Nevienam no «Vārpas» rajona padomes darbiniekiem neatrada par vajadzīgu ierasties un atzīt, ka sacensības nav spējuši noorganizēt. Gluži dabīgi, ka trīsdienu braucienā dalībnieku skaits bija sarucis līdz 10. Tā kā nebija velosipēdu rezerves daļu, iznāca, ka sacīkšu un tūristu divriteņus vērtēja kopā, kas apgrūtināja izlases komandas noteikšanu. Steigā noorganizēja komandu, lai izmēģinātu spēkus uz sacensībām Vilānu zonā. Lūza velosipēdi, dalībnieki izstājās no sacensībām. Pēc tam dalībnieki veltī izgaidījās automašīnu, kas tos nogādātu mājās, un dabūja ceļu uz Jēkabpili lietū mērol ar velosipēdiem.

Pēdējā brīdī pirms izbraukšanas uz Ilūksti saņemām rezerves daļas, bet, diemžēl, nokavēto bija grūti atgūt.

Komanda nebija savā spēcīgākajā sastāvā. Laikā neizziņoja dalībniekiem par ierašanos, kā rezultātā viena dalībniece ieradās tikai uz otro sacensību dienu. Sievietēm nebija notikusi neviena pārbaudes sacensība, tāpēc dalībnieces komplektēja, vadoties no pagājušā gada rezultātiem. Treniņu vajadzībām trūka velosipēdu, lai gan LBSB «Vārpa» rajona padomes priekšsēdētājs b. Janovskis neskoņojās ar solījumiem iegādāties velosipēdus un riepās.

Vai «Vārpas» rajona padomei nebūtu pēdējais laiks no solījumiem pāriet uz darbiem? Citādi var izjukt ritenbraucēju komanda, kas pagājušajā gadā guva atzīstamus panākumus. Pēc rajonu apvienošanas ir visas iespējas nokomplektēt vēl spēcīgāku komandu nekā pērn.

Priekšā ir tādas atbildīgas sacensības kā kausa izcīņa ar Ilūkstes un Daugavpils ritenbraucēju piedalīšanos, lauku jaunatnes III sporta spēles un citi pasākumi. Tātad — arī plašs ciņu un darba lauks sportistiem.

Jēkabpils rajona ritenbraucēju izlases komandas vārdā

U. DZERVITIS

Redaktora v. Z. TILTIŅA

Osvālds Kārļa d. Priede, dzīv. Viesītē, dzelzceļa ēkā 3, ierosinājis laulības šķiršanu pret Elvīru Leontīni-Idu Pētera m. Priedi, dzīv. Viesītē, Raiņa ielā 9.

Lietu izskatīs Jēkabpils rajona tautas tiesa.

R. MAKSIMOVA

Anize iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālruni: redaktoram — 2342, redaktora vietniekam — 2502, literāriem līdzstrādniekiem — 2340, tiešais vads tālrunim — 7. Redakcija: Jēkabpils, Brīvības ielā 212.

«Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилсского территориального производственного колхозно-совхозного управления.